

Jeho polibky jí
obrádí život naruby.

ŠTĚSTÍ

JEWEL E. ANN

ŠTĚSTÍ

Milí čtenáři, toto je třetí díl knižní série *Transcendence*. Kniha však vznikla jako samostatná současná romance. Odkazuje sice na některé prvky děje v knihách *Transcendence* a *Epocha*, ale pouze v rozsahu, který je nutný pro vývoj postav.

Copyright © 2020 by Jewel E. Ann

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2024

Cover © Karolína Zacklová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5357-4 (pdf)

ŠTĚSTÍ

JEWEL E. ANN

přeložila Jana Kadrevis

Všem hrdinům v nepostradatelných profesích,
kteří během pandemie nemohli zůstat doma,
protože jsme vás potřebovali.

Na vaše nasazení a oběť nikdy nezapomeneme.

KAPITOLA 1

Proč umírají ti nesprávní lidé?

Právnička nasadí profesionální úsměv, jako by ta výletní loď vůbec neshořela. „Nějaké dotazy?“

Zemřel také můj bratr s manželkou a zanechali mi tu po sobě svého desetiletého syna Gabriela.

Dotazy? Ano. Otázek mám spoustu.

Proč neměli lepší životní pojištění? Proč nemohli zemřít až za osm let? Neříkám, že jsem si jejich smrt kdy přála, ale správné načasování je v životě důležité, a pro smrt to platí dvojnásob.

„Kyle a Emily si přáli, abyste s Gabrielem bydleli v jejich domě. Aby chodil do stejné školy. Aby mu dosavadní život narušilo co nejméně zásahů.“

„Můj synovec přišel o oba rodiče. Myslím, že na *co nejméně zásahů* už je trochu pozdě.“

„Jisté.“ Úsměv se jí vytratí z tváře.

Na chvíli si přestanu mnout spánky, pomalu vzhlednu a podíváme se na sebe. Je to bruneta, které může být něco přes třicet. Nevím, co říct.

Její obličej teď vypadá jako zmačkaný kus papíru. Ten úšklebek jí nesluší. „Omlouvám se. Nemusíte bydlet u nich doma. Nemusíte se stěhovat do San Diega. Gabrielovi je deset. Taky mám stejně starého syna. Děti jsou odolné. Určitě si zvykne na město Boise i na novou školu a kamarády si taky najde nové.“

Tohle přece nemůže být pravda. Možná že žena přede mnou je jen figurka s kývací hlavou z mých divokých snů nad ránem – které bych jistě neměla, kdybych vstala z postele, místo abych se pěkně z vysoka vykašlala na lekci pilates.

Můj bratr s manželkou podnikli výletní plavbu. Jak je vůbec možné zemřít při požáru, když jsou všude kolem vás stovky mil vodní plochy? Prostě... skočte do vody!

„Nebo... to vůbec nemusíte přijmout. Neexistuje žádný právní závazek, že byste si Gabriela do péče muse-la vzít.“

Tak už se sakra probud' a mazej na pilates!

Kyle mi volal, aby se rozloučil a informoval mě, že budu mít Gabea na starost, kdyby se s nimi cestou do Španělska náhodou zřítilo letadlo. Jen tak mezi řečí. Bylo to jako kratičká poznámka na konci dlouhé knihy. Bylo to vůbec poprvé, co můj nejdražší bratr zmínil mou *obrovskou* odpovědnost. Odbyla jsem ho větou: „Páni! Musíš už být vážně v koncích, když sis vybral zrovna mě.“

On to odbyl smíchem a větou: „Máma a táta už jsou moc starý. Ale bez obav... vrátíme se živí a zdraví.“

Lhář jeden.

„Slečno Glocková...“

„Gracelyn,“ opravila jsem ji.

Rty se jí stočí do nepatrného úsměvu. „Gracelyn, je mi jasné, že ztrátu vaší rodiny vám žádné peníze nevyhradí. Očekávám však, že lodní společnost bude muset vyplatit značnou sumu v rámci vypořádání hromadných žalob za úmrtí z nedbalosti. Tím nechci říct, že na to musíte přistoupit. Ale nemusíte se obávat, že k pokrytí výdajů na výchovu Gabriela budete mít jen životní pojistku.“

O peníze nejde.

Dobrá... To není tak úplně pravda. Jednačtyřicet let žiju bez valné kariéry, bez manžela, bez dětí a bez penzija. Peníze rozhodně problém *budou*. „*Samozřejmě* že si ho vezmu k sobě. Nějak si poradím.“ Roztřeseně se postavím a kabelku si přehodím přes rameno. Váží nejmíň padesát kilo – nebo je v ní tíha celého světa. Brada mi vystřelí nahoru. Víra a sebejisté vystupování jsou devadesát procent úspěchu, ne?

„Skvěle, ozvu se vám. A kdybyste měla jakékoli dotazy, klidně mi zavolejte.“ Podá mi vizitku a doprovodí mě ke dveřím.

„Díky.“

Rychle si dojdu na záchod, kde chvíli zvažuju, že se pozvracím, ale pak si jen chrstnu studenou vodu do obličeje. Nasednu do zeleného land roveru, který patřil Kyleovi a Emily, a jedu k nim do domu. Jejich ostatky jsme pohřbili minulý týden. Emily byla jedináček. Její táta zemřel už před pěti lety na rakovinu a její máma Sharon má alzheimera s časným začátkem. Sharonina pečovatka – sestřenice – ji hned po pohřbu odvezla zpátky do domu s pečovatelskou službou.

„Ahoj, tak jak to šlo?“ zeptá se máma a probírá ledničku, protože...

Je tam.

Tolik.

JÍDLA!

„Normálně.“

Zavře dveře lednice a opře se o ni, zatímco já sebou kecnu na židli a fascinovaně zírám na stůl plný jídla – je tam tolik domácích bábovek a sušenek, že by to vyдалo na cukrovku pro celou vesnici.

„Nezniš normálně.“ Utře si z tváře slzu.

Nevím, jaké to je, ztratit dítě – vlastně ani nevím, jaké to je, nějaké mít. Slzy jsem si odbyla rychle po zprávě o jejich úmrtí. A další jsem dle etikety prolila během pohřbu. Dnes jakékoli slzy nahradilo vědomí nové role.

Já... a máma? To ne. To je mimo. Jsem přece jenom zábavná teta. Gabe mě jako mámu brát nebude.

Zábavná teta.

Možná kamarádka.

Chůva na dalších osm let.

„Vím, že si mysleli, že jsme na péči o Gabea moc staří, ale to není pravda. Může s námi jet do Great Falls. V Montaně by se mu určitě líbilo.“

Mámě se na utrápené tváři usadí poměrně přesvědčivý úsměv, ale vidím i nové vrásky, které jí přibyly. Krátery bolesti, které už nikdy nic nevyhladí.

Zavrtím hlavou a z jedné plastové krabice popadnu ztvrdlou sušenku s čokoládovými kousky. Před lety jsem se z posledních sebezáchovných sil zbavila emocionálního přejídání, naučila svoje tělo pilates, shodila deset kilo a začala dodržovat celibát.

Možná se neudržím a spořádám moc sušenek. No a co. Vždyť jsem zdědila desetiletého kluka.

DESETILETÉHO KLUKA!

Vážně, Kyle, radši mi nech svůj land rover a Emilyin stroj Pilates Reformer. Ale Gabea? Miluju ho... nade

všechno. Ale na rodičovství prostě nejsem stavěná. Co když ho zkazím? Už jsem toho v životě přece zkazila tolik.

Každý den mi na záda dýchají rané příznaky menopauzy. Moje nevyužitá děloha si zažádala o odchod do předčasného důchodu. A když dojím tu tvrdou sušenku, je to tak padesát na padesát, že mi zrudne obličej a propotím tričko.

Návaly.

Nálady.

Povinné sejmutí podprsenky do 19:00.

Žádné dítě, a už vůbec ne kluk, nemusí být svědkem takové zoufalosti.

„Kyle s Emily chtějí, aby zůstal v San Diegu. Ve stejné škole. Blízko kamarádů. Nemám nejmenší chuť tady žít, ale souhlasím s nimi. Čím míň mu budeme narušovat život, tím snáz si projde procesem truchlení a pak se aspoň trochu vrátí do normálu.“

Se svou tetou Gracelyn – královnou zoufalců.

„Nerada bych, aby toho na tebe bylo moc.“ Máma si odtáhne židli, posadí se vedle mě a mračí se na všechny ty sladkosti na stole. Taky si tím prošla. Emocionální přejídání jablkem (nebo sušenkou) nepadá daleko od stromu.

„Je to skvělejší kluk. Zbožňuju ho. Nějak to spolu zvládneme.“

„Musíš si tady najít práci.“ Máma si vezme kousek nějakého popcornu politého čokoládou. Zaručeně je ještě starší než moje sušenka.

Je to tak. Sousto vyplivne zpátky do misky.

Usměju se. „Zajistím, aby se měl komu svěřit, kdyby nechtěl mluvit se mnou. A něco si tu najdu.“ Rozhlédnu se po luxusním interiéru a ušklíbnu se.

„Tady nejspíš nebudeme moct zůstat dlouho.“

„To tedy ne.“ Máma zavrtí hlavou. „Daně a náklady tady musí být šíleně vysoké.“

Kyle a Emily se rozšoupli na domě, který si sotva mohli dovolit, když se evidentně měli rozšoupnout spíš na lepším životním pojištění.

„Dům prodej. Peníze použij na péči o Gabea a něco mu ušetři na univerzitu.“

Několikrát přikývnu.

„Určitě do toho chceš jít?“ Máma mi položí ruku na nohu.

„Určitě.“

Ne. Ani zdaleka ne.

KAPITOLA 2

Nathaniel

O dva měsíce později...

„Podle mě je to dobrý.“ Morgan hodí tašku do pronajatého čtyřpokojového domu na pláži.

„To říkáš o každém domě, kde bydlíme.“ Dva kufry dotáhnou do úzké dlážděné vstupní chodby.

„To jo. Ale San Diego mi přijde super dobrý.“

„Je ti deset. V tomhle věku se ti přece zdá *super dobrý* všechno.“

„Tři měsíce?“ Udělá otočku a dlouhé vlnité blond vlasy se jí točí jako létající drak ve větru.

Můj svět.

Ta holka je celý můj svět.

„Ano.“ Táhnou kufry nahoru po schodech a ona jde za mnou.

„A potom budu *doma*! Státní škola. A pak potkám kluka, kterýho si vezmu. Je to tak?“

Deset let je dnes jako čtrnáct. Moje holka je až moc chytrá.

„Tři měsíce, než se usadíme na místě, které je naše. Tři měsíce, než se připojíš ke stádu, budeš jíst oběd z pytlíku a zjistíš, jak *zlí* jsou kluci ve tvém věku. A kluka, kterého si vezmeš, potkáš až ve třiceti.“

„Tatííí!“ chichotá se Morgan, když se zastavím u první ložnice.

„Vybal si věci.“

Skočí na dvojlůžko, na kterém jsou bílé a světle zelené příkrývky a polštáře. „Vyprávěj mi, jak ses seznámil s mámou.“

„Vybal si a pak budeš vyprávět ty *mně*, jak jsme se seznámili, protože už jsem ti to říkal *milionkrát*.“ Zamrčkám na ni, najdu další ložnici a doufám, že jsem jí právě nedaroval větší postel. Principy jako *kdo dřív přijde, ten dřív mele* a *kdo to najde, toho to je bere* hrozně vážně.

Před osmi lety jsme odjeli z Wisconsinu a vydali se prozkoumat... svět.

Morgan se jen z okolního prostředí naučila mluvit, číst a psát v několika jazycích. Její jedinou školou byl sám život. A...

Knihy.

Knihy.

Knihy.

Sám používám mobil, ale jí jsem přístup k technologiím omezil, tedy kromě počítačů v knihovnách nebo automatů na jízdenky v metru. Nemá přímou zkušenost se sociálními sítěmi, aplikacemi, textováním, e-mailem a nemá tušení, co znamená absolvovat seriálový maraton na Netflixu.

Navštívila ale pět světadílů a bezpočet zemí. Má tašku plnou dopisních papírů a psacích potřeb, aby mohla psát všem kamarádům, které poznala během putování po světě.

„Díkybohu,“ zašeptám, když spatřím manželskou postel, balkón a vlastní koupelnu.

Na tři měsíce v Budapešti, kdy jsem musel spát na dvojlůžku, nevzpomínám zrovna v dobrém. Princezna Morgan zatím spala na manželské posteli se třemi plyšáky, protože kdo to najde, toho to je, na vracení se nehraje a dohoda je dohoda.

„Nějaký dítě!“ zapiští Morgan.

Ušklíbnu se. Vždycky je bonus, když si pronajmeme dům ve čtvrti, kde bydlí děti – no dobře, možná ne úplně *vždycky*.

Za ta léta už se setkala s řadou dětí, které na ni měly špatný vliv. Musel jsem nad tím mávnout rukou a vzít to jako příležitost pro budování charakteru.

Moje rozjařená dcera se otočí od okna, zatímco se opírám o dveře a ruce mám založené na hrudníku. „Je to kluk! A asi je mu tolik jako mně!“ Přiloží si pěsti k ústům, aby skryla nadšení, ale marně.

„S klukama jsou jenom potíže!“

Dramaticky nade mnou protočí své modré oči. „Tys byl přece taky kluk. Byly s tebou nějaké potíže?“

„Ano.“ Obrátím se a zamírím dolů ze schodů. „Obrovský potíže,“ zamumlám pro sebe.

Kdysi jsem poznal jednu holku. Jmenovala se Morgan. Říkal jsem jí Daisy, protože to bylo její prostřední jméno a jí se nelíbilo.

Zničila mě na věky věků a na každý další život potom. Pořád mě pronásleduje ve snech. A svou dceru jsem pojmenoval po ní.

Není na tom nic, ale vůbec nic bláznivého.

Dojdu do hlavní obytné místnosti a vykouknu z okna, abych si prohlédl kluka, který se od mojí holčičky bude držet pěkně daleko. S nosem zabořeným do mobilu jde poslušně za ženou a oba míří ke dveřím našeho správce, pana Hanse. Ještě jsme se s Hughem neviděli. Když mi e-mailem poslal kód ke schránce na klíče, zmínil se, že bydlí hned v domě na sever od toho našeho. Žena s vlasy jako zebra (černé se silnými blond prameny) sestříhanými po bradu se zastaví napůl cesty ke vchodu a oči přimhouří na ceduli *K pronájmu* na jeho dvorku. Podle toho, co říkal pan Hans, jsem se domníval, že bydlí právě tam. Tak co tam asi může pronajímat?

Gracelyn

„Pláž. Chodíš rád na pláž?“

Gabe pokrčí rameny, aniž by se na mě podíval. Zkoumám ceduli *K pronájmu*, domy, jež se táhnou podél pláže, i tu pořádnou dávku života, která je hluboká a nezměrná jako oceán sahající až k obzoru.

„Jestli se ti tu nelíbí, budeme shánět dál.“ Tři dřevěné schody u verandy ohlásí náš příchod zavrváním a já dojdu k síťovaným dveřím. Řekl nám, ať přijdeme zadem. Všechny domy u pláže mají zastíněné verandy s pěkným venkovním nábytkem a některé mají i houpačky. Terasy od písku odděluje široká dřevěná promenáda.

Po dvou zaklepáních a deseti sekundách se dveře otevřou.

„Zdravím! Vy musíte být Elvis.“ Starý muž s bílými vlasy na Einsteina, který vypadá jako Christopher Lloyd (zvláště jako doktor Brown v *Návratu do budoucnosti*),

se usměje až do koutků svých živých, mírně vyšinitých očí. Kdyby nebyl trochu shrbený, měřil by nejmíň metr osmdesát.

„Jsem Gracelyn, ne Elvis.“

„Ha! No jistě, drahá, ale když jste mi po telefonu říkala, jak se jmenujete, napadlo mě, že to musí být nějaký odkaz na Elvise.“

„To je přece Graceland.“

„Láry fáry, to je fuk. Pojdte dál.“ Ustoupí stranou.

Pár sekund ještě poslouchám svůj instinkt.

Široké psychotické oči.

Hnědé dřeváky Birkenstocks.

Šedivé ponožky a palec, který mu vykukuje z díry na pravé noze.

„Před pěti lety mi zemřela žena.“ Zavrtí obnaženým palcem.

Podívám se mu do očí.

„Od její smrti jsem si na sebe nekoupil nic nového. Nákupy měla na starosti ona. Já jen opravoval, co bylo třeba. Spravím, když někde něco teče, pověším obrázky na zeď, ale zašít díry na ponožkách jsem se nenaučil... nebo se ponožky štupují? Ani nevím.“

„Hm, ponožky se jen kupují nové.“ Do hovoru se zapojí Gabe.

„Vážně?“ Nakloní hlavu a podívá se na Gabea. „Já jsem Hugh Hans. A jak říkají tobě, mladíku?“ Hugh natáhne pravici k mému synovci, mé nové a naprosto nečekané odpovědnosti.

Uplynulé dva měsíce nebyly vůbec snadné. Předstírám, že Kyle s Emily jsou ještě na dovolené a já Gabea jen hlídám. V hlídání si věřím. Ale když se zaměřím na drobný fakt, že jsem jediná osoba zodpovědná za jeho výchovu... celý hrudník se mi sevře.

„Gabriel.“ Potřese Hughovi rukou.

„Á... tak Gabriel. Vynikající jméno. Znamená to ‚Bůh je moje síla‘. Bravo tvým rodičům, že ti dali tak skvělé jméno.“ Hughův chraplavý, ale entuziastický hlas si získal Gabeovu pozornost a vykouzčil mu na tváři vzácný úsměv, zatímco si zasouvá mobil do kapsy.

Neuvěřitelné. Projevuje zájem a je připraven věnovat pozornost cizímu člověku. Ten tajný recept si od pana Hanse musím vzít. Nevím, jestli jsem viděla, že by se Gabe od toho neštěstí usmál víc než jednou nebo dvakrát.

Gabe v jejich domě nechtěl zůstat o nic víc než já. Překvapilo mě to. Myslela jsem, že by ho to tam uklidňovalo a cítil by se nablízku rodičům. Ale očividně jsem se spletla. Dům se včera prodal. Na sehnání nějakého bydlení máme třicet dní.

„Moji rodiče zemřeli.“ Gabe jde za mnou do domu.

„To je mi moc líto.“ Hugh zavře dveře a já s Gabem si zajeme boty.

„Není to vaše chyba,“ zamumlá Gabe.

Hugh se na mě s mrknutím a lehkým úsměvem podívá. „Díkybohu.“

Rozcuchám Gabeovi jeho tmavé vlasy a on mou ruku odstrčí a šnečím tempem jdeme za Hughem nahoru po schodech.

„Druhé patro by bylo celé vaše. Kuchyně v prvním patře je společná, ale přidal jsem další lednici do garáže, kam si můžete dávat čerstvé jídlo, kdybyste se bála, že vám ho sním.“ Zastaví se nahoře na schodech a ze zadní kapsy si vytáhne kapesník, aby si otřel čelo. „Dřív tu byly čtyři pokoje a dvě koupelny. Jak vidíte, dvě ložnice jsem přeměnil na obytnou místnost a za těmi skládacími dveřmi je pračka se sušičkou.“

Hned u hlavní ložnice je balkón. Během pár dní dokončím schody, takže budete mít přímý vstup do druhého patra, aby nehrozilo, že na mě budete muset narazit pokaždé, když jdete dovnitř nebo ven.“

Gabe nakoukne do jedné a pak do další ložnice, ale nijak nereaguje.

Dojde k oknu menší z obou ložnic. „Kdo je to?“

Hugh a já jdeme za ním a podíváme se z okna.

„No jistě. To musí být nájemníci odvedle. Měli přijet dnes, ale ještě jsem se s nimi neviděl. Otec s dcerou. Jsou tu jen na léto.“

Gabe dál sleduje dívku, která hodí žabky přes rameno a běží k vodě. Náhle se zarazí a ohlédne, možná s někým mluví, ale to nevím jistě. Po pár sekundách pokračuje k vodě, zastaví se v místě, kde vlny narážejí na pláž, a namočí si jen nohy.

„Musí být asi tak ve tvém věku,“ štouchnu Gabea do paže.

„Cítím ve vzduchu letní lásku,“ dodá Hugh zpěvně.

Gabe se otočí k Hughovi a podívá se na něj s nakrčným nosem. „Co tím myslíte?“

„Myslí tím, že se ti ta holka odvedle možná bude líbit.“ Položím ruce Gabeovi na ramena.

„To ne.“ Gabe několikrát zavrtí hlavou.

Hugh se zasměje. „Dobrá, nechám vás, abyste si to tu v klidu prohlédli. Kdybyste něco potřebovali, budu dole.“

„Kde vůbec spíte vy? Máte pokoj v prvním patře?“ zeptám se.

„Na takovém lepším křesle. Nemám dobrý spání. Trpím na takzvanou apneu. Když spím vleže, hapruje mi dýchání. A to prý není dobrý. Zkoušel jsem používat takovou chytrou věcičku, ale není to nic pro mě. Oblečení mám v té menší pracovně.“ Zmizí za rohem.

„Takže... Co na to říkáš? Nebude to napořád. Jen dokud nenajdeme něco trvalejšího a neuvidíme, jak jde moje nová práce.“

Gabe pokrčí rameny. To je nejspíš u desetiletých kluků normální – krčí nad všemi odpověďmi. Za poslední dva měsíce jsem dostala spoustu pokrčení rameny.

„To má být ano? Nebo je ti to jedno? Nebo to znamená, že si to musíš rozmyslet?“

„Je to daleko od Tylera.“

„To jo, ale myslím, že by nebylo dobrý utratit peníze, který máš mít na vysokou, jen kvůli tomu, abysme bydleli blízko Tylera. Co kdybych zařídila, abyste se s Tylerem v létě viděli co nejčastěji? Jeho máma říkála, že jedou na třítydenní dovolenou. Ale až se vrátí, možná by Tyler mohl pár dní strávit tady s námi. Můžete si hrát na pláži... skamarádit se s tou sympatickou holčkou odvedle...“

Gabe si povzdychne. „Ve škole se bavím jen s klukama. Holky jsou...“

„Holky jsou co?“

Otočí se a protočí oči. „Piští kvůli blbostem a v jednom kuse říkají ‚panebože‘.“

Zasměju se. „No dobře. S tou holčkou odvedle se bavit nemusíš, jestli nechceš. Ale... myslíš, že mám tedy panu Hansovi říct, že to bereme?“

Další pokrčení ramen.

„Dobře. Řeknu mu, že to bereme, pokud mi během pěti sekund neodpovíš jinak než pokrčením ramen.“

Nic neříká.

Nekrčí rameny.

Pět sekund uplyne.

S povzdechnutím se svezu na zadek a zády se opírám o zeď.

„Aspoň mi něco naznač, Gabe. Něco mi předhod.“ Přitáhnu si kolena k hrudníku a prosebně se na něj podívám. Jak to, že nevidí, jak jsem zoufalá?

„Mám ti něco hodit jako psovi?“ Zamračí se.

„Ano. Jako psovi. Já se za tím rozběhnu. A pak ti to aportuju. Udělám sednout. K noze. Přetočit na záda. Udělám, co chceš, jen když mě trochu pustíš do té svojí hlavy. Když mi řekneš, na co myslíš. Můžu jen hádat, jak se cítíš. Nikdy jsem nic takového nezažila. Nezbyvá mi než hádat, když se mnou nebudeš mluvit.“

Trhá si nehty a věnuje jim dvakrát víc pozornosti než mně. „Co chceš, abych řekl?“

Držím se, abych ze sebe nevychrlila kilometr dlouhý seznam otázek, které na něj mám. „Ano, nebo ne. Chceš tady prozatím bydlet? Jen dočasně. Klidně můžeš říct ne. Na důvodu nesejde a už se tě dneska na nic dalšího nebudu ptát. Zítra prostě budeme shánět dál.“

„Je mi to fuk.“

„Ne!“ Vymršťím se dopředu a začnu k němu lézt po čtyřech.

Valí na mě oči, čím víc se blížím.

Zvednu se na kolena a ruce sepnu před hrudníkem. „Prosím, prosím, moc tě prosím... ano, nebo ne. *Potřebuju* ano, nebo ne.“

Cukají mu rty a po chvíli už nedokáže skrýt úsměv. Je to jako vysvobození – tolik potřebné připomenutí, že jsem ho nerozbila. Ale ještě je brzo. Na to, abych ho pořádně zkazila, mám celých osm let.

„Ano.“ Zasměje se.

„ANO!“ Rozhodím ruce do vzduchu.

„Jsi fakt divná.“

Postavím se na nohy. „Máme to v rodině. Nic s tím nenadělaš. Jednou budeš... divnej taky.“ Zamrkám na něj

a zmizím, než si to rozmyslí nebo než řekne, že jsem něco horšího než divná – třeba v přechodu.

Ještě jednou projdu hlavní obytnou místností, nakouknu do hlavní ložnice s koupelnou a pak sejdu po schodech dolů. „Bereme to, jestli souhlasíte.“

Hugh ze svého *lepšího* křesla ztlumí televizi. „Je to vaše, Elvisi.“

Zazubím se. Nejsem přece žádný Elvis. Pan Hans je však tak svérázný a sympatický, že Elvise nechám plavat. Není to tu sice ideální a ještě před pár měsíci jsem si nepředstavovala, že skončíme zrovna tady, ale možná poprvé v životě dělám něco důležitého.

Gabe bude v pořádku. Nějak to vymyslím. Prozatím nám tenhle dům u pláže s pískově hnědými dlaždicemi, béžovými stěnami a bílo-hnědým kobercem bohatě stačí – sama bych si takovou nemovitost nikdy dovolit nemohla. Navíc to má Gabe jen patnáct minut do školy a já jen půl hodiny do práce.

„Nájemní smlouva je na kuchyňské lince. Můžete mi dát šek nebo zaplatit v hotovosti a nastěhovat se klidně už v pátek. To už budu mít ty schody na balkón hlavní ložnice hotové.“

„To zní skvěle. Děkuju.“ Zatímco podepisuju nájemní smlouvu a vyplňuju šek, sejde Gabe dolů.

„Běžte prozkoumat pláž, pane Gabrieli.“ Hugh během věty párkrát zachrchlá, než si odkašle.

„Jasně, pojďme se tam podívat.“ Složím svou kopii nájemní smlouvy a jdu za Gabem k hlavním dveřím. „Díky, Hughu. Přijedeme s nějakými menšími krabicemi v pátek odpoledne a na větší věci se mi snad podaří sehnat stěhováky.“

„Pokud si mě k sobě do té doby nepovolá Bůh, budu tady.“

Nevím, co na to říct, a tak se jen beze slov usměju. Jak už jsem zjistila, dobrotivý Bůh si k sobě někdy nevybíravě povolává, koho se mu zachce. Jakmile zavřu dveře, Gabe z kapsy vytáhne mobil a jde dva metry za mnou na pláž.

„Radši si zase zuj boty, jestli v nich nechceš mít písek.“ Když dojdeme k místu, kde začíná písek, vyzuju se ze svých bílých plátěnek.

Gabe kráčí dál s nosem u mobilu a písek mu nepochybně plní boty.

„Nebo... si je nech,“ zašeptám. „Nechceš si namočit aspoň nohy?“

Zavrtí hlavou a zastaví se napůl cesty k vodě. „Ne, díky. Nejsem přece na pláži poprvé.“ Padne na kolena do písku, mhouří oči a snaží se zastínit obrazovku mobilu.

Jdu dál k vodě, zastavím se těsně před mokrým pískem a vyhrnu si nohavice džínů.

„Ahoj!“ Dívka s blondatými vlnitými vlasy se ke mně šourá pískem.

„Ahoj.“ Rukou u čela si cloním oči před sluncem.

„Co to dělá?“ Kývne směrem ke Gabeovi. „Vy bydlíte tam v tom domě? My jsme se s tátou zrovna nastěhovali. Jsme tu na tři měsíce. Pak se stěhujeme zpátky do Madisonu... to je ve Wisconsinu, narodila jsem se tam. Na podzim tam začnu chodit do skutečný školy, tedy do státní školy. Budu prozatím v pátý třídě, ale táta říká, že na pátou třídu už jsem možná moc chytrá. Nevím, jak to může tvrdit, když jsem v žádný třídě ještě nikdy nebyla.“

Páni! To je něco... má docela vyřídilku. A mluví šikovně, na rozdíl od mého synovce, který většinou všechna slova zamumlá, občas zadrhává a při komunikaci se často spoléhá na mručení a pokrčení ramen. Je možné, že je na deset let opravdu trochu chytřejší, ale já znám jen

jedno další desetileté dítě, takže to není zrovna směrodatné srovnání.

„To je můj synovec, Gabriel... Gabe. Ano, pronajali jsme si horní patro v domě pana Hanse. Gabe taky na podzim začne chodit do pátý třídy.“

„Ale co to dělá?“ NAKRČÍ NOS A PŘIMHOURENÝMA OČIMA NA NĚJ ZÍRÁ.

„Hraje nějakou hru na mobilu.“

„Aha...“ Trhne hlavou dozadu a vykulí na mě své modré oči. „*Hlavně* ať ho takhle nevidí táta. Technologie se mu přičí.“

Přičí...

To *rozhodně* není běžný slovník desetiletých dětí.

„Ale nepřičí.“

Pohledem okamžitě pátrám po tom hlubokém hlasu a...

Jamie!

Není to skutečný James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser aneb „Jamie“ ze seriálu *Cizinka*, kterým jsem posedlá, jen jeho dvojník.

PROČ?

Mužů už jsem se vzdala. Série nešťastných událostí mě donutila odejít do předčasného důchodu.

Smrt.

Nevěra.

Houdini u oltáře.

Mám prostě štěstí.

Teď už se jen dívám, ale nikdy nic nekupuju. A nikdy už si ani nic nezkouším.

Vlnité, medové zrzavě-blond vlasy souseda Jamieho – odstín písku při západu slunce – cuchá vítr a jeho opálená kůže mě skoro oslepí, protože... na sobě... nemá... tričko.

Plné rty se stáhnou do drobného pozdrazu.

„Zdravím, cizinko...“ zašeptá.

No dobře, nic takového možná neřekl, ale rozhodně bych to od něj chtěla slyšet.

„Zdravím, Nathaniel Hunt, Morganin táta.“ Americkým přízvukem mi pošlape všechny skotské fantazie a natáhne ruku.

Kdybych mu teď ruku olízla, bylo by to divné? Příliš zoufalé? Na první setkání až příliš osobní? Příliš nezralé na to, že je mi čtyřicet jedna? Nejspíš ano.

„Gracelyn.“ Potřesu mu rukou, jako bych na ni byla naštvaná. A taky že jsem. Štve mě, že toto bude na další tři měsíce můj soused. Kde sakra byl v mých nejlepších, sexuálně aktivních letech, když jsem ho potřebovala – a než jsem si vyhlásila zákaz všech mužů?

Požaduju okamžitou odpověď.

Mírně přimhouří oči, než mu ruku pustím. Pak to rychle skryje úsměvem.

„Morgan.“ Odkášlu si, abych se zbavila stop vzteku. „Moc mě těší, Morgan a Nathanieli. Gabe je můj synovec, ale...“

Ta trapná chvíle je tady. Kéž by mi někdo řekl, že to časem bude snazší. Nechce se mi donekonečna vysvětlovat náš vztah každému, koho potkáme. Ale nějaké vysvětlení přece jen nutné je. „Zemřeli mu rodiče, takže teď žije se mnou.“

Odpověď je nejspíš ano. Ano, časem to bude snazší, asi jako když někdo, kdo je na vozíku, musí už po milionté vysvětlovat, jak skončil na vozíku.

Je nanic, že to musím vysvětlovat.

Je nanic, že se to vůbec stalo.

„Proboha!“ Morganina ruka jí vystřelí k ústům. „Moje máma zase zemřela při porodu. Nikdy jsem ji nepoznala,

a tak se mi přímo nestýská. Gabe musí být úplně zničený. Nedokážu si představit, jak by mi bylo, kdyby mi umřel táta.“

Zdvořile se usměju. „Je to smutný, ale drží se. Měla by ses mu jít představit. Určitě bude rád.“

„No jo...“ Ruku spustí z úst a položí ji na hrudník. „No jasně.“ Vydává se po pláži ke Gabeovi.

Nathaniel se mírně rozpačitě kousne do rtu. „Je hodně upovídáná.“

„Všimla jsem si. Pro mě je to vítaná změna. Z Gabea musím každé slovo doslova páčit.“ Nemůžu přijít na to, kam s rukama, a tak je zkouším zasunout do předních kapes, jenže kvůli blížící se menstruaci mám trochu nafouklé břicho, a tak je to hodně natěsno.

Pozorujeme představování Gabea a Morgan, což je pro mě vhodným rozptýlením. Kdybych se na Nathaniela Hunta soustředila příliš dlouho, tak se rozpustím – patrně další příznak premenstruačního syndromu. Nemá to naopak vůbec nic společného s jeho roztrhanými džínami, bosýma nohama ani vypracovaným tělem.

Ani náhodou. To pro mě vůbec nic neznamená.

Moje prsty nemají ani *nejmenší* touhu pomalu mu prohrábnout vlasy.

Taková zajímavost... PMS u žen po čtyřicítce je docela psycho. Mám dny, kdy všechny chlapy do jednoho nesnáším, jindy si zase představuju, že se se všemi chlapy, kteří se mi připletou do cesty, vášnivě líbám.

A další zajímavost... Je středa – líbací den.

„Říkala jste, že si pronajímáte dům od pana Hanse?“

„Ano. Jen horní patro se společnou kuchyní. Co vy? Jste tu na dovolené?“

Nate zasune prsty do předních kapes džínů – bez problémů. Určitě není tak nafouklý jako já. „Ano, tak nějak“

Přikývnu a zvažuju, že se ho budu vyptávat dál, aby svou odpověď rozvedl. Je možné, že má příběh o tom, jak jeho žena umírala, který už také vyprávěl milionkrát, a tak už dál nešťourám. „Je pravda, že se vám přičí technologie?“

Pousměje se a dál pozorně sleduje dceru. „Jen Morgan vychovávám tak, aby žila víc bezprostředně. Organicky.“

Podívám se na naše děti – Morganiny rty se nepřestávají pohybovat a Gabe ji ignoruje jako otravnou mouchu, která mu krouží kolem hlavy. „To je nejspíš dobře. Gabe je k obrazovce přilepený *pořád*.“

„To je...“ Pokrčí rameny. „Asi docela běžné.“

Běžné? Nejspíš ano. Netuším. Ale přijde mi, jako by mě soudil. Je to patrně iracionální reakce, ale náhradní rodič ve mně cítí, jako by mě Nathaniel, ten, komu se přičí technologie, tiše kritizoval za to, že Gabea nechávám hrát hry na telefonu.

„Přišel o oba rodiče. Pokud díky mobilu nebude tak smutný nebo v depresi, tak proti tomu nic nemám.“

Uchechtne se. „Pochybuju, že ho mobil uchrání od smutku a deprese. Ale chápu... všichni děláme, co můžeme.“

Je to tím tričkem. Víím to. Kdyby si na sebe něco vzal, neměla bych takový vztek.

Vztek na to, že Kyle a Emily zemřeli.

Na to, že jsem se vzdala mužů.

Na to, že i ve své nové roli už jsem nejspíš k ničemu.

Užuž se chci pustit do obhajoby Gabeovy záliby, když se k nám přihlíží Morgan, táhne za sebou Gabea a můj projev zhatí, než ho vůbec vypustím z úst.

„Měl bys je dneska pozvat na večeři, tati.“

„Ne,“ prohlásíme s Nathanielem naráz.

Svraštím obočí. Víím, že jsem to řekla taky, ale to bylo jen kvůli tomu, že jsem nechtěla, aby se cítil příliš pod

tlakem. Jakou výmluvu má pro svou automatickou reakci on?

Podrbe si strniště na bradě a zkříví rty. „Nemáme doma nic k jídlu, Morgan. Ani kousek chleba nebo zrníčko soli. Večer zajedeme na nákup a Gabea můžeš pozvat na večeři někdy jindy.“

Gabea.

Už chápu, jak si to představuje. Beru to... Nemám s tím problém. Muže mám spolu se sýrovými křupkami a karamelami na seznamu zakázaných látek. A kromě toho mě čeká nová řada *Cizinky*.

„A taky Gracelyn, abys měl nějakou kamarádku. Nějaké přátele bys potřeboval, tati.“ Ručička trapnosti její poznámkou vystřelí k nejvyšší hodnotě.

Nathaniel propichuje Morgan pohledem, ale ta jen v písku soustředěně kroutí prsty u nohou. Když se na mě pak Nathaniel letmo podívá, kousnu se do rtů a odvrátím zrak k vodě. Ruce se mi očividně nevejdou do kapes žádným nenuceným způsobem, a tak je jen svésím podél těla.

Trapné.

„Gracelyn už má určitě přátel spoustu,“ odpoví a tiše se zasměje.

„Tady nikoho nezná, protože je z Ohia,“ zamumlá Gabe s bradou u mobilu.

Legrační – tedy jen sarkasticky – jak dává pozor, co se děje kolem, když bych zrovna teď byla radši, kdyby mlčel.

„Z Idaha,“ opravím Gabea a odtažitě se na Nathaniela usměju.

Pohled upřel na mé vlasy, a mého výrazu si tak ani nevšímne. Jeho modré oči komíhají sem a tam, a když se na mě konečně podívá, odkašle si a podivně zatřepe hlavou, jako by se náhle probudil ze sna.

Hodnotí snad moje vlasy?

Jsou to jen vlasy. Dřív byly dlouhé a tmavě kaštanové jako vlající hříva klisny z filmu *Černá kráska*, tedy kdyby měla kaštanovou hřívu. Potom jsem si je ostříhala k bradě, obarvila načerno a přidala blond prameny, protože... jsou to jen vlasy.

Dobrá, tak jednoduché to není. Šlo o jednu svatbu a pak někdo někomu utekl přímo od oltáře. To už je teď jedno...

Všechno se změnilo, a tak jsem se změnila taky.

„Už bychom měli jít. Musíme s Gabem ještě balit.“

„Můžete přijít na večeri zítra večer?“ zeptá se Morgan a hlavu má nakloněnou ke Gabeovi, jako by to rozhodnutí záleželo na něm.

Nathaniel jí položí ruku na rameno. Vložím se do toho, než Nathaniel opět něco namítne.

„Stěhujeme se v pátek odpoledne, takže zítra to nepůjde.“

„Skvělý! V pátek večer máme pizzu. Táta objedná pizzu a pomůžeme vám všechno vybalit.“

„Morgan...“ Nathaniel přesune druhou ruku na její druhé rameno a lehce ji stiskne. „Nech je přece, ať se v klidu zabydlí. A vybalit si jistě zvládnou sami. Bude ještě spousta času, abyste si s Gabem dali pizzu.“

Morgan a Gabe.

Rozhodně mě opomíjí schválně. Už zase... Ale to je v pohodě. Prober se! Stejně máš *zákaz mužů*, připomenu si.

„A taky s Gracelyn.“ Morgan protočí oči. „Nebud' pořád tak nezdvorej, tati.“

„Vážně už musíme jít.“ Popadnu Gabea za zápěstí a začnu táhnout, zatímco Nathaniel se rozpačitě ušklíbne.

„Rádi jsme vás *oba* poznali,“ řekne navzdory pocitu trapnosti, který se mu rozlévá po tváři.

„My vás taky.“ Otočím se v písku, abychom mohli co nejrychleji zmizet, ale moje levá noha nespolupracuje. Uvázla mi v písku, tělo se mi převáží na jednu stranu a kotník se přetočí.

„Dopr... čic.“ Sáhnu si na kotník. „Pardon. Chtěla jsem říct...“

Au! Au! Au!

„Co se děje? Jsi v pořádku?“ Gabe zasune mobil do kapsy, klekne si vedle mě a ruku mi položí na paži.

„Táta je doktor!“ Morgan si klekne vedle Gabea.

„Žádný doktor nejsem.“ Nathaniel v podřepu sedí u mého chodidla.

„Ale jsi. Máš přece titul Ph.D. A říkals, že díky tomu jsi doktor Hunt.“

Syкну bolestí, když se v sedu narovnáám.

Nate se přesune do lepší pozice a kotník mi obejmě svou velkou mozolovitou rukou. „Otéká vám to. Asi jste si ho vyvrtla.“

„To je dobrý. Pokud se dokážu dostat z toho písku, tak to jen rozchodím.“

Druhou ruku mi položí na lýtko a usměje se. „Chodit s výronem není dobrý nápad. Zato *led* je skvělý nápad. Pojdte. Uvidíme, jestli na kotník vůbec můžete dát váhu.“

„Pojď, Gabe, podepřeme ji z druhé strany.“ Morgan se hned zapojí, aby mi pomohla, zatímco její táta zvedne mou paži, dá si ji kolem krku a rukou mě chytne kolem pasu.

„Dostaneme vás z toho písku.“ Má na sobě většinu mé váhy, asistence Morgan a Gabea je na druhou stranu k ničemu, protože je nechci zranit svou nafouklou vahou.

„Promiňte. Těžko se mi skáče v písku po jedné noze.“

„Tak ji prostě odnes, tati.“

„To ne! Jsem moc těžká. Nechte mě... z toho písku jen odlézt po čtyřech.“

„Tati! Jen ji odnes.“ Z Morganiny vytrvalé „ochoty“ mi víc a víc rudnou tváře.

„Jen si zraníte záda. Jsem těžší než... To ne! Vaše záda!“ Namítnu, když mě zvedne do náruče.

„Moje záda jsou možná stará, ale ne zas tak stará.“ Zasměje se a sebejistě se mnou kráčí k domu pana Hanse.

„Tohle už snad nemůže být trapnější,“ zamumlám pro sebe a odmítám se na něj podívat, ačkoli máme obličej těsně u sebe. Voní po citrusech a oceánu, moc pěkná kombinace – tedy ne že bych k němu schválně čichala. Jen je nevyhnutelně blízko.

A silný.

Silný a *polonahý*.

Má schopné, *silné* paže.

Zatáhnu nafouklé břicho, jako bych jen tím prostým pohybem mohla shodit pět kilo.

„Opatrně.“ Pomalu mě postaví na nohy vedle Kyleova land roveru.

Nebo mého land roveru? Ani teď nevím, komu tenhle život vůbec patří.

„Díky.“ Zkousím se opřít o levou nohu a zkrívím tvář bolestí. „Je to...“ Odkulhám pár kroků. „Citlivý, ale ne nejhorší. Už to zvládnou. Díky. Podáš mi prosím boty, Gabe?“

Nathaniel zkrří své velmi schopné paže na hrudníku a jednou přikývne.

„Dejte si na to led hned, jak dorazíte.“

„Jasně, doktore Hunte.“

„Profesor. Ale říkejte mi Nathaniel.“

„Měla by sis pořídit nějaké berle,“ řekne Gabe a otevře dveře spolujezdce, zatímco já otevírám dveře na straně řidiče.

„Ale ne, to ne... musíte si pořídit takovou tu luxusní koloběžku, na kterou si kleknete. Vid', tati?“ Udivuje mě Morganino nadšení. Aspoň trochu z něj by se mohlo přenést na Gabea.

Nathanielova hlava se houpe ze strany na stranu. „Možná. Nejdřív to ledujte a uvidíte, jak se budete cítit za pár dní.“

„Děkuju.“

Usměje se a ukáže bílé zuby. „To už jste říkala, víc než jednou. Nic to nebylo.“

„Nesl jste mě z pláže. A to už znamená, že si zasloužíte nekonečné díky. Já musím koupit pizzu *vám*, nikoli naopak.“

Pohledem mi často a rychle uhýbá, jako by se mi nedokázal podívat do očí. Je to... podivné. Necítím, že by flirtoval ani že by se styděl. Je v tom ještě něco jiného. Ale co? Nemůžu na to přijít.

„Můžete takhle řídit?“ zeptá se znovu a na pár sekund se na mě podívá.

Usednu za volant a přikývnu. „Zranila jsem si jen levou. Jsem v pohodě. Děku—“ Včas se zabrzdím a místo toho se rozloučím úsměvem beze slov.

KAPITOLA 3

Nathaniel

„Je *tak* roztomilej. A hrozně se mi líbí, jak mluví. Jako ty, tati.“ Morgan si opláchne nohy u kohoutku vedle domu a já jí zatím držím ručník.

Zvednu jedno obočí. „Měl bych se cítit provinile za to, že moji americkou dceru okouzлил americký přízvuk? Vždyť ty ho máš taky.“

Nebo ho má aspoň částečně. Její přízvuk je spíš jako chameleon a mění se podle toho, kde právě jsme. Mně se třeba líbí její italský přízvuk.

„Nejmíň tucetkrát řekl ‚vole‘, když jsem mu chtěla sebrat mobil. Vole...“ řekne s důrazem, jako by si to zkoušela. „Je to celkem super.“

Panebože, jen to ne... prosím.

Dosud jsem dceru uchránil před nadužíváním výplňových výrazů, jako jsou *ehm*, *jako a ha*. Pokud se z ní

během dovolené v Kalifornii stane vulgární fiflena, nebudu mít radost.

Usuší si nohy a zapluje dovnitř se zasněným úsměvem, který jsem u ní neviděl možná... nikdy. Během poslední zastávky jsme žádné sousedy neměli.

Ani jsem nestačil mrknout a už je v pubertě.

Poté, co se převlékne do legín, trička a čistých žabek, nastoupíme do půjčeného auta – dvoudvéřový modrý BMW kabriolet – a strávíme věčnost nákupem potravin a hygienických potřeb, zatímco Morgan bez přestání povídá.

„Ty vole! To je spousta peněz,“ řekne, když nám pokladník oznámí, že budu platit celkem tři sta padesát dolarů.

Vole...

No skvěle.

„V tomhle případě se dá použít *páni* místo *vole*.“

„Nezájem, tati.“ Protočí oči a já tlačím vozík s nákupem k autu.

„Nezajímá mě to.“ Po mojí opravě protočí oči ještě jednou.

Při zpáteční cestě domů se na Morgan letmo podívám ve zpětném zrcátku a vidím, že se zubí, vlasy jí vlají ve větru a ruce má zvednuté nad hlavou, jako by právě jela na horské dráze. Manželka mi chybí každý den, i když od její smrti uplynulo už deset let. Při vědomí, že jsem naši dceři ukázal svět, že jsem udělal vše přesně tak, jak jsme to chtěli udělat *spolu*, se jen hořce usměju.

„Myslíš, že se jednou zase oženíš?“ zeptá se Morgan. Deset let.

Trvalo deset let, aniž by zvědavě přemýšlela nad mou budoucností, která nutně nezahrnuje jen ji. Zlaté dobré časy.

„Ne. Mám přece tebe. Nikoho jinýho nepotřebuju.“

„Tati... mě si přece vzít nemůžeš. A s kým budeš žít, až se vdám já?“

Jako by nestačilo, že mě den co den pronásleduje to, že vypadá jako její máma a jmenuje se po mé první lásce. Musí mě navíc upozornit na všechny maličkosti, které jsem se rozhodl ignorovat – jako třeba to, že se jednou vdá a opustí mě.

„Možná si pořídím psa.“

„Tak to ne!“ Nakloní se dopředu a štípne mě do zátylku. „To není fér. Psa chci taky.“

Pokrčím rameny a zaparkuju na příjezdové cestě. „Tak to se radši drž mě a přestaň s těmi bláznivými sny o svatbě.“

Neskutečná holka.

Jde z ní čirá radost.

Rozpumpovala mi srdce, když jsem se bál, že už nikdy nenaskočí. Naplnila mi plíce, když jsem si myslel, že už se nenadechnu. Vlezla mi až před nos a ukázala mi, že se stále dokážu smát.

Myslím na všechny její úžasné vlastnosti, zatímco do lednice a do skříněk ukládáme jídlo a pak si čteme na opačných krajích pohovky. Ještě tři měsíce, než se usadíme do nějaké normální rutiny. Nechce se mi ani v nejmenším spěchat.

*

Během následujících pár dní objevujeme San Diego, zkoumáme nejlepší restaurace a krámky se skvělou zmrzlinou, pozorujeme rogala na Torrey Pines Glideport a v přílivových tůních Point Loma hledáme hvězdice a mořské sasanky. Pak mě Morgan zatáhne k panu Hansovi, abych se konečně představil a aby mu mohla položit milion otázek o Gabeovi a Gracelyn. Koupíme si kola, židle, slunečníky

a také sedací vak. Při výchově dítěte bez neustálé zábavy proudící z obrazovek jsem totiž musel učinit jisté oběti. Od té doby, co si na sedací vak zvykla v hostelu v Izraeli, si čte ráda na něm. A pokud bych jí odmítl ho pořídít, hned by začala křičet, že chce iPad, jako by snad hned mohla sáhnout po ultimátu.

Takže... nový sedací vak má její oblíbenou světle růžovou barvu, ostatně stejně jako víc než polovina jejího oblečení.

„Už jsou tady! Proboha! Proboha!“ Morgan sprintuje ze schodů a já dělám sendviče k pozdnímu pátečnímu obědu.

„Kdo je tady? Brouci? Velryby? Tažní ptáci? Musíš mluvit víc jasně.“

„Gabe a Gracelyn!“

„No jasně. Dneska se sem stěhují.“ Položím její talíř na kulatý kuchyňský stůl. „Zpomal... počkej. Nejdříve se musíš najíst.“ Mračím se a ona si rychle nazouvá růžové žabky.

„Tati! Stěhují se *doslova jako* právě teď a ona ještě kulhá. Myslím, že tu nohu má pořád zraněnou.“

„Co jsem ti říkal o *doslova jako*?“

Zatváří se kysele. „Jo, já vím. Většina toho, co říkám, je nebo by mělo být doslovné, a tak už to nemusím říkat. Místo toho mám zdůraznit, když něco myslím obrazně, ale někdo by to mohl pochopit doslovně.“

Dmu se hrdostí. Bude na svůj věk příliš chytrá, aby zapadla do státní školy? Nejen akademicky, někdy si říkám, jestli tam nebude také až moc vyzrálá.

„Ten sendvič mi schovej na pak.“

Otevřu ústa a chystám se opět něco namítnout, ale záblesk naděje v jejích očích moje slova zadusí, než se mi vůbec dostanou přes jazyk.

„Jen jim nabídni pomoc. A jestli žádnou nepotřebují, tak si zase dej odchod.“

„Jasně!“ Vyrazí ze dveří a já ji pustím.

Pouštím ji...

Vážně je to tak? Už ji postupně pouštím? Za osm let bude dospělá. A já nejspíš budu potřebovat celých osm let, abych se na to připravil. Ochromující strach mi rozlije nevolnost do žaludku. Jaké to bude, až bude častěji odcházet za přáteli? Až začne řídit? Chodit na rande?

Ztratit ji je jako ztratit pocit kontroly, nebo je to možná právě naopak. Každopádně je to utrpení.

KAPITOLA 4

Gracelyn

„Je to moc těžký. Vezmu to s Gabem,“ namítám, když pan Hans táhne můj přeplněný kufr do domu. Stěhováci vyložili ty nejobjemnější věci – postele, pohovku a dvě židle – o hodinu dříve. Myslela jsem si, že zbytek zvládneme sami, ale nejspíš jsem po vyvrtnutém kotníku přecenila své fyzické možnosti.

Pan Hans zavrtí hlavou. „To je dobrý. Loni mi spravili kýlu.“ Položí ho těsně pod schody, ruce si dá na boky a snaží se popadnout dech, zatímco Morgan a Gabe, kteří nesou malé krabice s Gabeovými věcmi, se protáhnou kolem něj.

„Vynesu ho do schodů.“ Dobelhám se ke kufru s obvázaným kotníkem, který jsem narvala do vysokých bot. Jedině tak jsem schopná chodit bez pomoci. K lékaři jsem

zašla, jen abych se ujistila, že nejde o zlomeninu. Řekl, že je to ošklivý výron a že nohu nemám zatěžovat. Řídím se tedy radou lékaře... když to jde.

„Ne.“ Zamračí se na mou nohu. „Vidím, že kulháte, Elvisi. Morgan mi prozradila, že jste si zranila kotník.“

„Jen jsem si ho trochu vyvrtla.“

Pokusím se kufr vzít, ale on to odmítne. „Jen mi dejte minutku, abych popadl druhý dech, a pak vám ho do těch schodů vynesu.“

„Udělá to táta. Hned pro něj dojdu.“ Morgan běží dolů ze schodů.

„Ne. To vážně není potřeba. V nejhorsím případě ho můžeme otevřít tady a vynést moje oblečení nadvakrát nebo natřikrát.“

Nathaniel mě nesl k autu. Nemůžu dopustit, aby mi ještě do schodů tahal kufr.

„Je *hrozně* silnej. Dokáže mě zvednout a vyhodit tak vysoko do vzduchu, až se dotknu mraků.“ Na okamžik zkříví rty. „Tedy dotknu se jich jen *obrazně*. Je to jen hyperbola.“ Její vlasy se rozostří do dlouhé blondaté čáry, zatímco sprintuje do sousedního domu.

Husté, tmavě šedé obočí pana Hanse mu vyleze nahoru po čele jako pár housenek – tedy *obrazně*. To má být asi přirovnání. „Ta holka je chytrá jako liška.“

Kousnu se do rtů a přikývnu. „Vybalím ten kufr radši na místě.“

„Trpělivost, Elvisi. Pomoc už je na cestě.“

Nesnesu ten pocit, když si připadám jako dáma v nesnázích.

Stupidní písek. Jak mě kdy mohlo napadnout, že by bylo skvělé mít dům na pláži?

Nathaniel Hunt, nejsilnější muž v okruhu dvou domů, dorazí o šedesát sekund později. Díkybohu má dnes na

sobě tričko. „S čím vám můžu pomoci?“ Nasadí hrdinský úsměv.

„Tady Elvis nechtěla čekat, až popadnu dech, abych jí nahoru odnesl kufr, a tak slečna Morgan navrhla, že k tomu povolá vás.“

„Můžu ho vybalit hned tady.“ V hlase mi zní mírné podráždění. Nejsem naštvaná, jen frustrovaná... a důvodů mám spoustu.

Smrt.

Nová práce.

Nová odpovědnost.

Slabý kotník.

Menstruace.

Nathanielův pohled se opět zaměří na moje vlasy. O co mu pořád jde? Copak nikdy v životě neviděl melír? Prameny jsou tedy trochu silnější, než jsem čekala. Prohrábnu si vlasy rukou a jeho modré oči sjedou k mé tváři.

„Elvis?“ Nakloní hlavu na stranu.

Jedovatě se podívám na pana Hanse.

Ušklíbne se. „Graceland... Elvis.“

„Aha.“ Nathaniel na Hansovo dvojslovné vysvětlení mé přezdívky přikývne.

„Pošta!“ Morgan a Gabe vběhnou do dveří s dalšími dvěma menšími krabicemi a hromádkou pošty na Gabeově krabici. „Poštačka má zlatej zub, Gabe říkal, že mu to přijde dobrý, ale já mu řekla, že to znamená, že kus zubu už ztratila nebo se jí zkazil. Tátovi se jednou v Německu ulomil kus stoličky, tak mu tam dali korunku, ale ne zlatou.“

Gabe položí krabici pod schody a zvedne poštu. „Huge Hands?“ Přimhouří oči a pak dopis podá *Huge Handsovi*.

Morgan se chichotá a dívá se Gabeovi přes rameno na poštu. „To je Hugh Hans. To ‚G‘ se nevyslovuje. Jednou

jsme taky potkali jednoho Hughu, co skákal z útesů, když jsme navštívili Devil's Tears v Indonésii. Nejdřív prozkoumal vodu a pak skočil z nejvyššího útesu s kamerou na dlouhý tyči. Byl hrozně opálený, měl vlasy po ramena a na obličejí strniště. Svaly měl jako můj táta, ale Hugh měl i tetování. Stejně jako jeho přítelkyně. Udělala mi ve vlasech milion copánků a pak vypadaly jako ty její. Říkala, že Hugh je nejkrásnější muž na světě a že jednou potkám svýho Hughu, který mě taky políbí, až z toho úplně omdlím. Chápete to, omdlít z polibku?“

Nejde mi to z hlavy. Té holce je teprve deset!

Nathaniel na Morgan přimhouří oči. „A kdypak jste si o tom povídaly, mladá dámo?“

Protočí oči. „Říkala jsem ti to, když mi Steffi dělala copánky, zatímco jsi skákal z útesu s Hughem. Taky říkala, žeš asi vypadal dost jako Hugh, když jsi byl mladší.“

Výborně.

Můj nový soused vypadá jako sexy skokan z útesů, *a navíc* jako Jamie Fraser.

Nathaniel zavrtí hlavou. „Morgan. Morgan. Morgan.“ Stiskne držadlo mého kufru, s každým svalem mu na pažích vystoupí také silné žíly, a odnese ho po schodech nahoru.

Velice pomalu jdu za ním. Nejdřív došlápnu na dobrou nohu a zraněnou pak přitáhnu.

„Kam to bude?“ Otočí se a čeká na mě.

„Až do pokoje na konci chodby.“ Šnečím tempem se ztuhle došourám do ložnice právě ve chvíli, kdy kufr položí na postel. „Díky moc.“

Otočí se a *znovu* si prohlíží mé vlasy.

„Můžu se zeptat, proč mi pořád tak zíráte na vlasy?“ Otázku zakončím mírným smíchem, aby si nemyslel, že jsem uražená nebo našťvaná.

Odvrátí pohled stranou a zavrtí hlavou. „Ale... to nic.“
„Mám tam snad něco?“ Oběma rukama si vlasy uhladím.

„Ne.“ Podívá se mi do očí a ve tváři se mu mihne smutek. „Jen mi... vaše vlasy mi někoho připomínají. To je vše. Omlouvám se. Nechtěl jsem vás uvést do rozpaků.“

„Vždyť se nic nestalo.“

Cítím se maximálně trapně.

„Vy mi vlastně taky někoho připomínáte,“ řeknu.

„Vážně? A koho?“

Jamieho Frasera, mého miláčka z *Cizinky*.

„Prostě jednoho... chláпка. Není odsud. Vlastně je až ze Skotska.“

Nathaniel přikývne. „Potřebujete pomoc ještě s něčím?“

„Ne. To už zvládnou.“

Pár sekund se dívá na mou nohu. „Tak jinak. Nemáte ještě něco, co potřebujete vyložit z auta?“

„Jen pár tašek a krabic. S Gabem už to zvládneme odnosit sami. Vy už jste toho pro dnešek udělal dost.“

„Tati! Můžeš mi pomoci? Mám tady jednu vážně těžkou krabici,“ ječí Morgan dole u schodů.

Ušklibne se. „V klidu si to tady vybalte. Pak si dejte nohu nahoru. Já to zařídím.“

Začnu se zkroušeně omlouvat. „Mrzí mě to. Měla jsem všechno nechat na stěhovácích, ale většinu věcí mám ve skladu a větší věci, které patřily bráchovi a jeho ženě, se snažíme prodat. Jen jsem... nepočítala s tím kotníkem.“

„Vůbec se neomlouvejte,“ zamumlá, když kolem mě projde a zamíří opět dolů do přízemí.

Dlouze vydechnu, otevřu kufr a začnu vybalovat oblečení, ale při pohledu na měkkou hedvábnou látku se zarazím.